

Samenvatting uitspraak Klachtencommissie van 17 februari 2022

De klacht richt zich tegen de diagnose en de gedwongen medicatie.

- Klager verblijft binnen de instelling op grond van een crisismaatregel, een ZM is reeds aangevraagd.
- De klacht wordt ongegrond verklaard.

De klacht

In haar klacht stelt klagster dat de diagnose niet juist is en er geen dwangmedicatie nodig is. Tevens heeft zij bezwaar tegen de dosis van het dwangdepot. Beklaagde heeft besloten om het toedienen van het eerste depot van de dwangmedicatie uit te stellen, totdat de uitspraak van de klachtencommissie bekend is.

Ontvankelijkheid

De klacht is ontvankelijk voor zover het de toediening van de medicatie betreft. De klachtencommissie is niet bevoegd om te oordelen over een diagnose en verklaart dit klachtonderdeel dan ook niet-ontvankelijk.

Beoordeling

De klacht, die door de klachtencommissie in behandeling is genomen, betreft de toediening van medicatie onder dwang. Ten aanzien van dit klachtonderdeel geldt de Wet verplichte zorg (Wvvggz) als toetsingskader. Dit betekent dat de toepassing van de verplichte zorg een wettelijke basis moet hebben (artikel 3:1 Wvvggz), de beslissing op schrift gesteld en uitgereikt aan klagster moet zijn (artikel 8:9 Wvvggz) en er moet voldaan zijn aan de vereisten van proportionaliteit, subsidiariteit, veiligheid en doelmatigheid (artikel 3:3 Wvvggz).

De commissie constateert op basis van de stukken en hetgeen ter zitting is besproken dat het verlenen van de verplichte zorg gebaseerd is op de geldende crisismaatregel. Daarnaast is door beklagde voldaan aan de vereisten van artikel 8:9 Wvvggz. Klagster is tijdig op de hoogte gesteld van het voornemen van beklagde om gedwongen medicatie te gaan toedienen. Beklaagde heeft haar hier op 24 en 28 januari 2022 over gesproken, het besluit op schrift gesteld en haar voldoende tijd gegeven om in verweer te komen bij de klachtencommissie. Ten slotte heeft beklagde besloten de toediening van het depot op te schorten tot de uitspraak van de commissie bekend is.

Ten slotte komt de commissie tot het oordeel, dat is voldaan aan de vereisten van proportionaliteit, subsidiariteit, veiligheid en doelmatigheid. Er zijn geen mogelijkheden tot behandeling van klagster op basis van vrijwilligheid. Het ontbreken van ziekte inzicht bij klagster is een complicerende factor bij de behandeling. Er zijn ook geen minder bezwarende of minder ingrijpende alternatieven voorhanden, op basis waarvan aan klagster een behandeling kan worden geboden. Klagster is bekend met deze medicatie, het heeft haar in het verleden goed geholpen en ze heeft er voor zover bekend geen vervelende bijwerkingen van gehad. Ten slotte wordt het middel toegediend op een afdeling waar 24/7 toezicht en begeleiding aanwezig is.

Ten slotte geeft beklagde aan, dat het middel waar ze klaagster mee willen behandelen in het verleden effectief is gebleken bij het behandelen van de psychoses, waardoor klaagster weer kon deelnemen aan het sociale verkeer. Daarnaast heeft ze er geen vervelende bijwerkingen van gehad. Orale medicatie is ook overwogen door beklagde.

Het nadeel hiervan is dat ze dagelijks genomen moeten worden en door de afwezigheid van ziektebesef dit erg lastig wordt. Het depot kan maandelijks en zelfs driemaandelijks gegeven worden.

Beslissing

- De commissie acht op grond van bovenstaande overwegingen de klacht dan ook ongegrond.
- De ongegrond verklaring van de klacht is klaagster en beklagden op 11 februari 2021 telefonisch medegedeeld door het ambtelijk secretariaat van de klachtencommissie.